

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. B.**, zastoupena Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem Burešova 6, Brno, proti žalovanému: **Ústřední školní inspektor, Česká školní inspekce**, se sídlem Fráni Šrámka 37, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2011, č. j. ČŠIA-460/11-A, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, čj. 1 A 46/2013 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 23. 2. 2016 zaslala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) prostřednictvím zástupkyně Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost proti v záhlaví specifikovanému rozsudku městského soudu. V blanketní kasační stížnosti uvedla, že jí napadený rozsudek ze dne 25. 7. 2013 byl doručen až na základě žádosti o doručení, neboť soud jí nejdříve nesprávně doručoval na adresu trvalého pobytu, kde se nezdržuje, přestože požádala o doručování na jinou adresu.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být meritorně projednána. Ještě předtím Nejvyšší správní soud ale stěžovatelku usnesením vyzval k doplnění kasační stížnosti. V odůvodnění usnesení přitom stěžovatelku upozornil, že vzhledem k tomu, že napadený rozsudek je z roku 2013, bude nejprve posuzovat včasnost kasační stížnosti, a proto by bylo vhodné, aby ozřejmila, z jakých důvodů se domnívá, že jí ze strany městského soudu

nebylo řádně doručováno, tedy z čeho dovozuje včasnost své kasační stížnosti. Stěžovatelka kasační stížnost doplnila, otázce včasnosti se však v podání nevěnovala.

[3] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[4] V posuzovaném případě stěžovatelka podala žalobu, ve které uvedla jedinou adresu svého trvalého pobytu, a to L. 437/22, P. 2. Stejná adresa byla nadepsána i na obálce doručky u jména odesílatele zásilky. Z žádného dalšího úkonu stěžovatelky vůči soudu během řízení není patrné, že by soud žádala o doručování na jinou adresu. Městský soud následně rozsudek ze dne 25. 7. 2013 doručoval právě na tuto adresu. Stěžovatelka nebyla při doručování písemnosti zastižena, proto písemnost byla dne 29. 7. 2013 uložena a připravena k vyzvednutí na poště. Na místě byla adresátce zanechána výzva, aby si písemnost na poště vyzvedla. Jelikož tak stěžovatelka do 10 dnů neučinila, písemnost se posledním dnem lhůty stala zákonnou fikcí doručenou (§ 45 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, použitý na základě § 64 s. ř. s.). Jelikož po uplynutí této lhůty nebylo možné písemnost vhodit do domovní nebo jiné adresátem užívaná schránky, byla vrácena odesílajícímu soudu, který o tom v souladu s citovanými ustanoveními zákona vyvěsil sdělení na úřední desce soudu.

[5] Z uvedeného je zřejmé, že městský soud při doručování rozsudku nepochybil. Žádná jiná adresa, než na kterou doručoval, soudu sdělena nebyla. Soud postupoval při doručování v souladu se zákonem. Rozsudek byl tedy stěžovatelce doručen zákonnou fikcí dle § 49 odst. 4 o. s. ř. dne 8. 8. 2013. Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti proto byl den 22. 8. 2013. Kasační stížnost podaná dne 23. 2. 2016 tak byla podána po uplynutí lhůty, jejíž zmeškání nelze s ohledem na § 106 odst. 2 s. ř. s. prominout. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., pro její opožděnost odmítl.

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[7] Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. května 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu